

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [YVES BOT]
SECINĀJUMI,
sniegti 2013. gada 28. novembrī¹

Lieta C-530/12 P

**Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)
(ITSB)
pret**

National Lottery Commission

Apelācija — Kopienas preču zīme — Regula (EK) Nr. 207/2009 — 53. panta 2. punkta
c) apakšpunkts — Kopienas preču zīme — Pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu, kas pamatots ar
agrākām autortiesībām atbilstoši valsts tiesību aktiem — Valsts tiesību aktu pārzināšana un
interpretācija — Savienības tiesas pienākums

1. Ar savu apelācijas sūdzību Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2012. gada 13. septembra spriedumu lietā *National Lottery Commission/ITSB – Mediatek Italia un De Gregorio* (Plauksta attēls)², kurā tā apmierināja prasību, ko iesniedza *National Lottery Commission*³, lūdzot atcelt ITSB Apelāciju pirmās padomes 2010. gada 9. jūnija lēmumu⁴ attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Mediatek Italia Srl* un *De Gregorio* kungu⁵, no vienas puses, un *NLC*, no otras puses.
2. Šī lieta dod iespēju Tiesai precizēt valsts tiesību aktu statusu Eiropas Savienības tiesību sistēmā un noteikt pamatnostādnes par pārbaudi, kas Savienības tiesai ir jāveic attiecībā uz šo tiesību aktu saturu un interpretāciju strīdos par Kopienas preču zīmi.
3. Pirmais apelācijas pamats it īpaši attiecas uz jautājumu par to, vai Vispārējā tiesa, kurā iesniegta prasība par ITSB Apelāciju padomes lēmumu, var pēc savas iniciatīvas izskatīt pozitīvo valsts tiesību akta saturu, uz kuru atsaucas lietas dalībnieks, kas lūdz atcelt Kopienas preču zīmi, pamatojoties uz agrākām tiesībām, kuras aizsargā šis valsts tiesību akts.
4. Šajā ziņā es šajos secinājumos aizstāvēšu viedokli, ka pilnas pārbaudes īstenošana pār likumīgumu, kas ir Vispārējās tiesas pienākums, paredz, ka tā tiesvedībā var lemt par risinājumu, kas ir saskaņā ar pozitīviem valsts tiesību aktiem, un ka šajā nolūkā tā pēc savas iniciatīvas var iepazīties ar to valsts tiesību aktu saturu, piemērošanas nosacījumiem un darbības apjomu, uz kuriem ir atsaukušies lietas dalībnieki, lai pamatotu savas pretenzijas.
5. Tomēr es norādīšu, ka, ja Savienības tiesa pēc savas iniciatīvas veic šo iepazīšanos, tai ir jāievēro sacikstes princips.

1 — ¹ — Oriģinālvaloda — franču.

2 — T-402/10, turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums”.

3 — Turpmāk tekstā — “NLC”.

4 — Lieta R 1028/2009–1, turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”.

5 — Turpmāk tekstā kopā — “*Mediatek Italia*”.

6. Ja Vispārējā tiesa nebūs ievērojusi šo principu, es ieteikšu Tiesai apmierināt apelācijas sūdzību un atcelt pārsūdzēto spriedumu.

7. Ja lieta man šķītis līdz galam neizspriesta, tad es aicināšu Tiesu to nodot atkārtotai izskatīšanai Vispārējā tiesā.

I – Tiesiskais regulējums

A – Regula (EK) Nr. 207/2009

8. Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi⁶, aizstāta un kodificēta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi⁷, kas stājusies spēkā 2009. gada 13. aprīlī.

9. Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punkta c) apakšpunktā ir noteikts:

“Kopienas preču zīmi arī paziņo [atzīst] par spēkā neesošu, ja par to iesniegts pieteikums [ITSB] vai arī pamatojoties uz pretpasību pārkāpumu tiesvedībā, ja šādas preču zīmes izmantošanu var aizliegt atbilstoši citām agrākām tiesībām saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem vai valsts tiesību aktiem, kas regulē aizsardzību, un jo īpaši:

[..]

c) autortiesībām.”

10. Šīs regulas 76. panta 1. punktā ir paredzēts, ka:

“Lietas izskatīšanas procesa laikā [ITSB] izskata faktus pēc savas iniciatīvas; taču izskatīšanas procesā, kas attiecas uz relatīviem pamatiem reģistrācijas noraidīšanai, izskatīšana aprobežojas ar pušu izvirzīto pamatu un iesniegto lūgumu pārbaudi.”

B – Regula (EK) Nr. 2868/95

11. Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulā (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Regulu Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi⁸, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Komisijas 2005. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 1041/2005⁹, it īpaši paredzēti noteikumi, ko piemēro lietu izskatīšanas procesos ITSB saistībā ar Kopienas preču zīmes atcelšanu vai spēkā neesamību.

12. Piemērošanas regulas 37. noteikuma b) punkta iii) apakšpunktā ir paredzēts, ka:

“Pieteikumā [ITSB] par Kopienas preču zīmes atcelšanu vai spēkā neesamības pasludināšanu [atzišanu] [..] ietverama šāda informācija:

[..]

6 — OV 1994, L 11, 1. lpp.

7 — OV L 78, 1. lpp.

8 — OV L 303, 1. lpp.

9 — OV L 172, 4. lpp., turpmāk tekstā — “Piemērošanas regula”.

b) attiecībā uz iemesliem, uz kuriem dota atsauce pieteikumā:

[..]

iii) pieteikumam, kas iesniegts, ievērojot [Regulas Nr. 207/2009] 53. panta 2. punktu, sīkas ziņas par tiesībām, uz kurām pamatots pieteikums par spēkā neesamības pasludināšanu [atzīšanu], un sīkas ziņas, kas pierāda, ka pieteicējs ir agrāku tiesību īpašnieks, kā norādīts [šās regulas 53. panta 2. punktā], vai ka viņam saskaņā ar attiecīgās valsts spēkā esošajiem tiesību aktiem ir tiesības prasīt šīs tiesības”.

II – Tiesvedības vēsture un apstrīdētais lēmums

13. *NLC* 2007. gada 2. oktobrī ITSB ieguva šādas grafiskas Kopienas preču zīmes reģistrāciju¹⁰:

14. *Mediatek Italia* 2007. gada 20. novembrī, pamatojoties uz Regulas (EK) Nr. 40/94 52. panta 2. punkta c) apakšpunktu, tagad – Regulas (EK) Nr. 207/2009 53. panta 2. punkta c) apakšpunkts¹¹, iesniedza prasību ITSB par apstrīdētās preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu sakarā ar agrāku tiesību, kas piederot *De Gregorio* kungam, pastāvēšanu uz šādu grafisku zīmi¹²:

15. Ar 2009. gada 16. jūlija lēmumu ITSB Anulēšanas nodaļa apmierināja šo prasību, balstoties pēc būtības uz to, ka *Mediatek Italia* ir pierādījis, ka pastāv autortiesības, ko aizsargā Itālijas tiesību akti un kas ir gandrīz identiskas apstrīdētajai preču zīmei, kā arī to, ka šīs tiesības ir agrākas salīdzinājumā ar iepriekš minēto preču zīmi.

16. *NLC* par šo lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību.

17. Ar apstrīdēto lēmumu ITSB Apelāciju pirmā padome šo apelācijas sūdzību noraidīja.

10 — Turpmāk tekstā – “apstrīdētā preču zīme”.

11 — Lai gan tiesvedība tika uzsākta, kad spēkā bija Regula Nr. 40/94, šajos secinājumos tiks veikta atsauce tikai uz Regulu Nr. 207/2009, kurā attiecīgo noteikumu formulējums nav izmainīts.

12 — Turpmāk tekstā – “*mano portafortuna*”.

18. Pirmkārt, Apelāciju padome uzskatīja, ka *Mediatek Italia* esot pierādījis darba radīšanu, kā arī īpašumtiesības uz autortiesībām, uzrādot notāra neapliecināta līguma, kas datēts ar 1986. gada 16. septembri, fotokopiju¹³, ar kuru trešā persona, kas stādījās priekšā kā *mano portafortuna* autors, apgalvoja, ka esot nodevis vienai no personām, kas iesniegusi pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, savas šādi attēlotā darba, kā arī citu šī līguma pielikumā pievienoto attēla reproducēšanas un izmantošanas tiesības.

19. Otrkārt, tā uzskatīja, ka *NLC* konstatētās neatbilstības, proti, piezīme par 70 gadiem kā autortiesību aizsardzības maksimālo termiņu, lai gan tāds termiņš pastāv tikai kopš 1996. gada, pasta zīmoga datums, kas ir svētdienā – dienā, kad pasta nodaļas ir slēgtas, un kvalitatīvā un konceptuālā atšķirība starp *mano portafortuna* attēlu un citiem attēliem, kas pievienoti pielikumā, neesot tādas, kas varētu radīt šaubas par 1986. gada līguma īstumu.

20. Treškārt, Apelāciju padome precizēja, ka, ja notāra neapliecinātais akts pilnībā ir uzskatāms par drošu apliecinājumu to parakstījušo personu apgalvojumu izcelsmei, neuzsākot patiesīguma apstrīdēšanas procedūru, kā tas noteikts Itālijas Civilt kodeksa 2702. pantā, tā esot bijusi tiesīga brīvi vērtēt tā saturu.

III – Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

21. Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2010. gada 8. septembrī iesniegto prasības pieteikumu *NLC* cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

22. Savas prasības pamatojumam *NLC* izvirzīja trīs pamatus, kas balstīti attiecīgi uz Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu, uz nelikumīgo Apelācijas padomes atteikumu uzsākt mutvārdu procesu vai veikt izmeklēšanu, kā arī uz tās kļūdaino savas kompetences 1986. gada līguma īstuma pārbaudīšanā novērtējumu.

23. Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa šo prasību apmierināja un piesprieda ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24. Vispārējā tiesa, kas pirmo un trešo pamatu izskatīja kopā, vispirms pārsūdzētā sprieduma 17.–21. punktā atgādināja procesuālo kārtību, kas piemērojama prasībai par Kopienas preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu, kura balstīta uz valsts tiesiskā regulējuma ietvaros aizsargātu agrāku autortiesību esamību.

25. Pirms pārsūdzētā sprieduma 20. punktā Vispārējā tiesa atgādināja pati savu judikatūru, kas balstīta uz “vispāratzīta fakta” jēdzienu, saskaņā ar kuru ITSB “pēc savas iniciatīvas, izmantojot līdzekļus, kas šim nolūkam tam šķiet piemēroti, ir jāievāc informācija par attiecīgās dalībvalsts valsts tiesībām, ja šāda informācija ir nepieciešama, vērtējot konkrēta spēkā neesamības pamata piemērošanas nosacījumus, tostarp norādīto faktu patiesumu vai iesniegto dokumentu pierādījumu spēku”, pārsūdzētā sprieduma 18. un 19. punktā tā citēja Tiesas 2011. gada 5. jūlija sprieduma lietā *Edwin /ITSB*¹⁴ 50.–52. punktu.

26. Ievērojot šos principus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 23. un 24. punktā nolēma, ka, ja “Apelāciju padome pamatoti balstījās uz Itālijas tiesību aktu noteikumiem, kas nosaka 1986. gada līguma pierādījumu spēku”, tomēr tās pienākums bija “pārbaudīt [..], vai [tā bija] pareizi interpretējusi attiecīgo Itālijas tiesību aktu, secinot, ka saskaņā ar Itālijas Civilt kodeksa 2702. un 2703. pantu 1986. gada līgums pilnībā ir uzskatāms par ticamu apliecinājumu to parakstījušo personu apgalvojumu izcelsmei, neuzsākot patiesīguma apstrīdēšanas procedūru”.

13 — Turpmāk tekstā – “1986. gada līgums”.

14 — C-263/09 P (Krājums, I-5853. lpp.).

27. Atgādinājusi Itālijas Civilkodeksa 2702. līdz 2704. panta saturu, Vispārējā tiesa formulēja savu nostāju šādi:

“29 Tomēr ir jāsecina, ka no Itālijas Civilkodeksa 2702.–2704. panta teksta izriet, ka šāds apgalvojums konkrētajos apstākļos būs pareizs tikai tad, ja līgumslēdzēju pušu parakstu var uzskatīt par juridiski atzītu tiktāl, ciktāl tā istumu varētu noteikt, piemērojot Itālijas Civilkodeksa 2703. pantu, vai ar nosacījumu, ka piemērojams ir viens no šī paša kodeksa 2704. pantā minētajiem izņēmumiem.

[..]

31 [..] attiecībā uz Itālijas Civilkodeksa 2704. panta piemērošanu ir jāuzsver, ka tas padara notāra neapliecinātu dokumentu, kura paraksts nav ticis autentificēts, par spēkā esošu attiecībā pret trešām personām, sākot no nākamās dienas pēc tā reģistrēšanas vai pēc tāda fakta iestāšanās, kas tikpat droši norāda uz to, ka dokuments ir sagatavots agrāk.

32 Piemērojot *Corte suprema di cassazione* (Itālijas Kasācijas tiesa) judikatūru, pasta zīmogs uz notāra neapliecinātā dokumenta Civilkodeksa 2704. panta izpratnē rada faktu, kas norāda uz šī dokumenta neapstrīdamu datumu, sākot no brīža, kad pats dokuments ir ticis apzīmogots ar pasta zīmogu (2007. gada 14. jūnija spriedums Nr. 13912 [15]). No šīs judikatūras izriet arī, ka pierādījumu pretēji pasta zīmoga datuma ticamībai var iesniegt, neuzsākot patiesīguma apstrīdēšanas procedūru.”

28. Vēl atzīmējot pārsūdzētā sprieduma 33. punktā, ka, “ja apstrīdētajā lēmumā nav veikta atsauce uz Itālijas Civilkodeksa 2704. pantu, tomēr tajā ir minēta pasta zīmoga, kas datēts ar 1986. gada 21. septembri, esamība”, Vispārējā tiesa šī sprieduma 34. punktā pieļāva, ka “pasta zīmoga esamība ir faktors, kas ļauj pierādīt, ka 1986. gada līgumam ir neapšaubāms datums, sākot no 1986. gada 21. septembra”, pēc tam tomēr šī sprieduma 35. punktā piebilstot, ka, “piemērojot [*Corte suprema di cassazione*] judikatūru, [NLC] bija ļauts iesniegt pierādījumus, ka 1986. gada līgums patiesībā ir ticis sagatavots citā datumā, nevis tajā, kas norādīts uz pasta zīmoga, neuzsākot patiesīguma apstrīdēšanas procedūru”.

29. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 36. punktā konstatēja:

“Tādējādi Apelācijas padome, secinot, [..], ka 1986. gada līgums “[bija] notāra neapliecināts dokuments, un tāvad apšaubot to personu apgalvojumu izcelsmi, kuras tos [tika] parakstījušas, ja nav uzsākta patiesīguma apstrīdēšanas procedūra saskaņā ar Civilkodeksa 2702. pantu”, lai gan šāda procesa sākšana konkrētajos apstākļos nebija vajadzīga, kļūdaini interpretējusi valsts tiesību aktu, kas piemērojams saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punktu, un attiecīgi nepareizi novērtējusi savas kompetences precīzu apjomu.”

30. Turklāt pēc tam, kad pārsūdzētā sprieduma 39. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka 1986. gada līguma neatbilstību izvērtējumu varēja būt ietekmējusi Itālijas tiesību aktu kļūdaina interpretācija, jo varēja “uzskatīt, ka Apelāciju padomei būtu bijis jāpiešķir nozīme šiem faktiem kopumā vai ka tai būtu bijis jāuzskata, ka [NLC] bija tiesības Apelācijas padomē apstrīdēt pasta zīmoga datuma istumu un ka tāpēc 1986. gada līgums nenovēršami neaplicina to apgalvojumu izcelsmi, kurus tas ietver”, Pārsūdzētā sprieduma 40. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka valsts tiesību akta, kurš reglamentē agrāko tiesību aizsardzību un uz kuru atsaucās *Mediatek Italia*, kļūdaina interpretācija varēja ietekmēt apstrīdētā lēmuma saturu.

15 — Turpmāk tekstā – “2007. gada 14. jūnija spriedums”.

31. Tāpēc Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 41. punktā secināja, ka apstrīdētais lēmums ir atceļams, neizskatot otro pamatu.

IV – Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

32. ITSB uzskata, ka pārsūdzētais spriedums jāatceļ un *NLC* jāpiespriež segt ITSB radušos tiesas izdevumus, turpretī *NLC* uzskata, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida.

33. Savas apelācijas sūdzības pamatojumam ITSB izvirza trīs pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta, kā to interpretēja Tiesa saistībā ar šās pašas regulas 53. panta 2. punktu, pārkāpumu un uz Piemērošanas regulas 37. noteikuma pārkāpumu, otrs – uz ITSB tiesību tikt uzklautam pārkāpumu un trešais – acīmredzamām pretrunām, kā arī faktu sagrozīšanu.

A – Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta un Piemērošanas regulas 37. noteikuma pārkāpumu

34. Pirmajā pamatā, kas ir sadalīts divās daļās, ITSB apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot bijusi tiesīga balstīties ne uz Itālijas Civilkodeksa 2704. pantu (pirmā daļa), ne uz 2007. gada 14. jūnija spriedumu (otrā daļa), jo uz šiem abiem dokumentiem nebija atsaukušies lietas dalībnieki, un tāpēc tie neattiecas uz Apelāciju padomei iesniegtā strīda priekšmetu.

1) Lietas dalībnieku argumenti

35. Uzskatot, ka Vispārējās tiesas apsvērumi skaidri neparāda, vai tā valsts tiesību aktus aplūko kā tiesību jautājumu vai kā vispārārstītus faktus, ITSB papildus norāda:

- gadījumā, ja Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka valsts tiesību aktu piemērošana ir tiesību jautājums, tā pārkāpusi principu, kas noteikts Piemērošanas regulas 37. noteikuma b) punkta iii) apakšpunktā, saskaņā ar kuru tam lietas dalībniekam, kurš atsaucas uz valsts tiesību aktu, jāiesniedz ITSB dokumenti, kas atspoguļotu tiesību akta saturu un kādā ziņā tas ir attiecināms uz konkrēto gadījumu, kā arī risinājumu iepriekš minētajā spriedumā lietā *Edwin*/ITSB, no kura izrietot, ka valsts tiesību akts ir faktiskais jautājums, uz kuru lietas dalībniekiem ir jāatsaucas un tas jāpierāda,
- gadījumā, ja Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka valsts tiesību akta piemērošana ir faktiskais jautājums, tā nepareizi kvalificējusi valsts tiesību aktu par “vispārārstītu faktu”, kuru uz šā pamata ITSB pēc savas iniciatīvas var meklēt un uz kuru atsaukties, un ka tā turklāt ir aizvietojusi ar savu novērtējumu Apelāciju padomes novērtējumu un ir veikusi to faktoru novērtēšanu, kurus minētā padome netika izskatījusi.

36. *NLC* atbild, ka Piemērošanas regulas 37. noteikums un iepriekš minētais spriedums lietā *Edwin*/ITSB skarot vienīgi pierādīšanas pienākumu, kas ir prasītājam, un neattiecoties ne uz atbildētāju, ne ITSB.

37. *NLC* turklāt apgalvo, ka ITSB pienākums esot pareizi piemērot valsts tiesību aktus un pēc savas iniciatīvas iepazīties ar tiem, ja tas ir vajadzīgs, lai novērtētu spēkā neesamības pamata piemērošanas nosacījumus.

38. *NLC* piebilst, ka Apelāciju padome neesot aprobežojusies ar faktu novērtēšanu, bet ka tā esot pieņēmusi juridisku lēmumu. Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta interpretācija, kurā Apelāciju padomes pārbaude ir ierobežota tikai ar relatīviem pamatiem, kurus minējis prasītājs, esot pretrunā tiesību pamatprincipu, kuri ITSB esot jāņem vērā, piemērošanai, kā tas ir atgādināts arī minētās regulas preambulas 13. apsvērumā un 83. pantā.

39. Visbeidzot *NLC* norāda, ka Apelāciju padomes pieļautā kļūda esot izrietējusi no Itālijas Civilkodeksa 2702. un 2703. panta, kuriem tā esot tikusi aicināta pievērst uzmanību, kļūdainas interpretācijas un ka jautājums par 1986. gada līguma pierādījuma spēku esot bijis izvirzīts Apelāciju padomē un Vispārējā tiesā. Līdz ar to, pat pieņemot, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījies, sākdama pārrunas par Itālijas Civilkodeksa 2704. pantu un attiecīgo tiesu praksi, šī kļūda nevarētu ietekmēt tās veiktās pārbaudes rezultātu tā, ka apelācijas sūdzība būtu bijusi noraidāma¹⁶.

2) Mans vērtējums

a) Ievada apsvērumi

40. Pirmais pamats, kurā ITSB iebilst, ka Vispārējā tiesa ir grozījusi strīda priekšmetu, lai balstītos uz noteikumiem un judikatūru, uz kuru lietas dalībnieki nav atsaukušies, attiecas vienīgi uz Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta un Piemērošanas regulas 37. noteikuma pārkāpšanu.

41. Lai gan šis pamats ir jauns, jo tas pirmo reizi iesniegts Tiesā, man tas šķiet pieņemams, jo, tā kā tas balstīts uz pārsūdzētā sprieduma pamatojumiem, to nevarēja iesniegt iepriekš.

42. Turpretī rodas šaubas par tā piemērotību.

43. Abi noteikumi, ar kuriem ir pamatots iebildums, attiecas vienīgi uz procesa ITSB norisi. Pirmajā precizēta ITSB loma to faktu pārbaudīšanā, kurus tam ir jāapstrādā, turpretī otrajā ir minēta tā informācija, kas jāietver ITSB iesniegtajā pieteikumā par Kopienas preču zīmes atcelšanu vai spēkā neesamības atzīšanu.

44. Tātad ne viens, ne otrs no šiem noteikumiem neskar tiesvedību tiesā un nav piemērojams attiecībā uz Vispārējo tiesu.

45. Turpretī ITSB neizvirza nevienu Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta vai arī Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta, 48. panta 2. punkta vai 135. panta 4. punkta pārkāpumu.

46. Tā kā noteikumi, kuru pārkāpums ir izvirzīts, nav tieši attiecināmi uz tiesvedību Vispārējā tiesā, kas lemj par prasībām par Apelāciju padomju lēmumiem, un tajos pašos par sevi nav ietverts pienākums šai tiesai ņemt vērā vienīgi tos tiesību aktu elementus, kurus ITSB ir iesniegusi persona, kas iesniegusi pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, pamatu, kurā Vispārējai tiesai tiek pārmests šo noteikumu pārkāpums, varētu uzskatīt par spēkā neesošu.

47. Tomēr no minētajiem noteikumiem izrietošie principi ir arī loģiski jāpiemēro tiesvedībai Vispārējā tiesā, ciktāl strīda priekšmets Apelāciju padomē un Vispārējā tiesā ir identisks¹⁷.

48. Turklāt vispirms ir jāpārbauda pamata likumīgums.

16 — *NLC* atsaucas uz 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā C-94/02 P *Biret* un *Cie/Padome* (*Recueil*, I-10565. lpp., 63. punkts).

17 — Šajā ziņā skat. 54. punktu ģenerālvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumos, uz kuriem pamatojoties tika pieņemts spriedums iepriekš minētajā spriedumā lietā *Edwin/ITSB*.

b) Valsts tiesību akta statuss strīdos par Kopienas preču zīmi un Savienības Tiesas un ITSB instanču pienākumu kontekstā

i) Vispārējās tiesas judikatūras atgādinājums

49. Pārsūdzētajā spriedumā panāktais risinājums attiecībā uz valsts tiesību akta statusu un ITSB lomu atbilst Vispārējās tiesas judikatūrai.

50. Parasti Vispārējā tiesa atzīst valsts tiesību aktu par faktu, par kuru iebildumu iesniedzējam vai personai, kas lūdz atcelt tiesību aktu, jāsniedz pierādījumi. Tomēr tā papildina šo principu ar būtisku grozījumu, nosakot ITSB pienākumu pēc savas iniciatīvas ievākt informāciju par valsts tiesību aktu, ja tas tiek uzskatīts par vispārzināmu faktu. Tā vairākos spriedumos ir minēts, ka ITSB pēc savas iniciatīvas, izmantojot līdzekļus, kas šim nolūkam tam šķiet piemēroti, ir jāievāc informācija par attiecīgās dalībvalsts valsts tiesību aktiem, ja šāda informācija vajadzīga, vērtējot attiecīgā reģistrācijas atteikuma vai spēkā neesamības atzīšanas pamata piemērošanas nosacījumus un it īpaši norādīto faktu īstumu vai iesniegto dokumentu pierādījuma spēku¹⁸. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka ITSB veiktās pārbaudes faktiskā pamata ierobežojums neizslēdz to, ka papildus faktiem, ko lietas dalībnieki ir tieši izvirzījuši iebildumu procesā vai spēkā neesamības atzīšanas procesā, tiek ņemti vērā vispārzināmi fakti, t.i., fakti, ko var zināt visas personas vai ko var uzzināt no brīvi pieejamiem avotiem¹⁹.

51. Šim izņēmumam ir ierobežojums, jo Vispārējā tiesa ir skaidri noteikusi pienākumu pēc savas iniciatīvas ievākt informāciju par valsts tiesību aktiem “gadījumā, kad ITSB rīcībā jau ir attiecīgas norādes [uz šiem tiesību aktiem], vai nu kā apgalvojumi par to saturu, vai kā pārrunu laikā iesniegti elementi, par kuriem ir apgalvots, ka tiem ir pierādījuma spēks”²⁰.

52. Vispārējā tiesa uzskata, ka “Savienības iestādes veic valsts tiesību aktu noteikumu apzināšanu un interpretāciju, ciktāl tie ir vajadzīgi to darbā, palīdz konstatēt faktus, bet nevis piemēro tiesību aktus tur, kur piemērojami tikai Savienības tiesību akti”²¹.

53. Turklāt Vispārējā tiesa precizēja, ka lietas dalībniekam, kurš atsaucas uz agrākām tiesībām, ir pienākums “pierādīt ITSB ne tikai to, ka šīs tiesības izriet no valsts tiesību akta, bet arī par šī akta piemērojamību”²².

54. Tomēr Vispārējās tiesas judikatūra nav pilnīgi viennozīmīga, jo dažos spriedumos šķiet, ka valsts tiesību akti tiek uztverti nevis kā līdzeklis faktu izvērtēšanai un interpretācijai, bet kā tiesību akta noteikumu interpretācijas līdzeklis.

18 — Vispārējās tiesas 2005. gada 20. aprīļa spriedums lietā T-318/03 *Atomic Austria/ITSB - Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil* (“ATOMIC BLITZ”) (Krājums, II-1319. lpp., 35. punkts), 2008. gada 16. decembra spriedums apvienotajās lietās T-225/06, T-255/06, T-257/06 un T-309/06 *Budějovický Budvar/ITSB - Anheuser-Busch* (“BUD”) (Krājums, II-3555. lpp., 96. punkts), 2010. gada 9. decembra spriedums lietā T-303/08 *Tresplains Investments/ITSB - Hoo Hing* (“Golden Elephant Brand”) (Krājums, II-5659. lpp., 67. punkts), kā arī 2013. gada 20. marta spriedums lietā T-571/11 *El Corte Inglés/ITSB - Chez Gerard* (“CLUB GOURMET”) (39. punkts).

19 — Iepriekš minētie spriedumi lietā *Atomic Austria/ITSB - Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil* (“ATOMIC BLITZ”) (35. punkts), lietā *Budějovický Budvar/ITSB - Anheuser-Busch* (“BUD”) (96. punkts) un lietā *Tresplains Investments/ITSB - Hoo Hing* (“Golden Elephant Brand”) (67. punkts).

20 — Spriedums lietā *El Corte Inglés/ITSB - Chez Gerard* (“CLUB GOURMET”) (minēts iepriekš, 41. punkts).

21 — Turpat (35. punkts).

22 — Vispārējās tiesas 2013. gada 7. maija spriedums lietā T-579/10 *macros consult/ITSB - MIP Metro* (“makro”) (62. punkts). Lai gan šis spriedums attiecas uz pieteikumu par Kopienas preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu, ko iesniedza agrāku tiesību, kuras paredzētas Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktā, īpašnieks, tajā iekļautais risinājums man šķiet pēc analogijas piemērojams tad, ja ir atsaucē uz valsts tiesību aktu, balstoties uz šīs regulas 53. panta 2. punktu (skat. līdzīgu apsvērumu minētā sprieduma 60. punktā).

55. Tādējādi, lai noteiktu valsts tiesību akta saturu, Vispārējā tiesa tāpat kā attiecībā uz jebkādu citu noteikumu pārbauda ne tikai piemērojamo tiesību aktu tekstu, bet arī tiesas interpretāciju un doktrīnas nostāju²³. Savā 2011. gada 14. septembra spriedumā lietā *Olive Line International/ITSB – Knopf* (“O-live”)²⁴ Vispārējā tiesa, “ņemot vērā lielo līdzību, kas pastāv starp divām *normām*”²⁵, kuras veido pants Spānijas likumā par preču zīmēm un Regulas Nr. 40/94. pants, uzskatīja, ka pirmo normu varēja interpretēt “Kopienas judikatūras kontekstā”²⁶.

56. Lai gan ir šīs raksturīgās izpausmes, kas parāda, ka ir grūti uzskatīt valsts tiesību aktu par vienkāršu faktu, man tomēr jāatgādina, ka Vispārējā tiesa principā noteica pienākumu ITSB pēc savas iniciatīvas ievākt informāciju par valsts tiesību aktu, ja tam ir vispārzināma fakta raksturs, un turklāt arī pienākumu “pārbaudīt [..], vai Apelāciju padome ir ņēmusi vērā attiecīgo [valsts] tiesību akta pareizu interpretāciju”²⁷.

57. Atliek noteikt, vai kāds no šiem abiem pienākumiem ir pamatots un vai starp tiem abiem pastāv nepieciešamā un loģiskā saikne tajā nozīmē, ka pienākums izmantot attiecīgā valsts tiesību akta pareizu interpretāciju sevī ietvertu pienākumu pēc savas iniciatīvas ievākt informāciju par tiesību aktu.

58. Lai varētu atbildēt uz šiem jautājumiem, ir jāatgriežas pie piemērojamās teksta redakcijas, kā arī pie iepriekš minētā sprieduma lietā *Edwin/ITSB* piemērojamības.

ii) Teksta redakcija

59. Pirmā pamata pamatojumam ITSB no piemērojamajiem tekstiem izsecināja, ka valsts tiesību aktam būtu piemērojams vienkārša fakta statuss, kā rezultātā tam piešķirams pierādījuma spēks tajā daļā, uz kuru tas atsaucas, un nosakāms atbilstīgs aizliegums Vispārējai tiesai pēc savas iniciatīvas ņemt vērā tos valsts tiesību akta noteikumus, uz kuriem lietas dalībnieki nav atsaukušies.

60. Šī premisa balstās uz tekstu interpretāciju, kas ir apstrīdama.

61. Papildus tam, ka no Piemērošanas regulas 37. noteikuma nevar secināt, ka valsts tiesību aktiem varētu būt vienkārša fakta statuss, kas lietas dalībniekiem ir jāpierāda, Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punkts valsts tiesību aktiem neapšaubāmi piešķir noteiktu “tiesiskuma” devu Savienības tiesību sistēmā.

– Valsts tiesību aktu procesuālais statuss, ņemot vērā Piemērošanas regulas 37. noteikumu

62. Var apšaubīt to, ka no Piemērošanas regulas 37. noteikuma b) punkta iii) apakšpunkta var secināt, ka valsts tiesību aktiem ir fakta statuss, par kuru ITSB nav jāievāc informācija pēc savas iniciatīvas.

63. Šī noteikuma burtiska interpretācija neizraisa šādu risinājumu.

64. Piemērošanas regulas 37. noteikuma b) punkta iii) apakšpunkts, kurā ir noteikts pienākums agrāku tiesību īpašniekam, kurš pieprasa atzīt vēlākas Kopienas preču zīmes spēkā neesamību, atsaukties uz un pierādīt faktus, ar kuriem pamatotas viņa agrākās tiesības atbilstoši piemērojamiem valsts tiesību aktiem, kopumā nenosaka valsts tiesību aktiem piemērojamo tiesību sistēmu, jo tajā paredzēts šiem

23 — Skat. it īpaši Vispārējās tiesas 2009. gada 14. maija spriedumu lietā T-165/06 *Fiorucci/ITSB - Edwin* (“ELIO FIORUCCI”) (Krājums, II-1375. lpp., 42.–61. punkts) un 2011. gada 14. aprīļa spriedumu lietā T-466/08 *Lancôme/ITSB - Focus Magazin Verlag* (“ACNO FOCUS”) (Krājums, II-1831. lpp., 33.–39. punkts).

24 — T-485/07.

25 — 57. punkts. Slipinājums mans.

26 — Turpat.

27 — Pārsūdzētā sprieduma 24. punkts.

tiesību aktiem piemērot faktu jautājumu procesuālo izskatīšanu tikai attiecībā uz personas, kas iesniegusi pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, statusa noteikšanu. Šim pienākumam sniegt pierādījumus nekādi netiktu atņemta jēga, ja Savienības tiesa būtu atzinusi, ka ir atļauts ievākt plašāku informāciju par šiem faktiem, lai varētu pieņemt risinājumu, kas tai šķistu atbilstīgs valsts tiesību aktā noteiktajam. Saskaņā ar Piemērošanas regulas 39. panta 3. punktu šis pienākums katrā ziņā tiktu sankcionēts ar pieteikuma nepieņemamību.

65. Vispārīgāk ir jānorāda, ka, lai gan nenoliedzami pastāv saikne starp valsts tiesību akta pierādījuma spēku un Savienības tiesas pilnvarām pēc savas iniciatīvas veikt tā satura izpēti, fakts, ka tam lietas dalībniekam, kurš izvirza valsts tiesību akta pierādījuma spēku, nekādā ziņā neliedz tiesai pārbaudīt šā tiesību akta saturu, nozīmi un piemērojamību.

66. Piemērošanas regulas 37. noteikuma b) punkta iii) apakšpunkta sistēmiska interpretācija tostarp parāda, ka Savienības likumdevējs spēkā neesamības atzīšanas vai iebildumu procedūru nav vēlējies padarīt par vienīgi apsūdzības koncepciju, kurā tiesa kļūtu par vienkāršu šķirējtiesu un procesu tiktu atļauts vadīt lietas dalībniekiem. Gluži pretēji, atzītās pilnvaras veikt izmeklēšanu gan ITSB, gan Vispārējai tiesai jāsaprot kā jebkuru procesu, tostarp tādu procesu, kas notiek pēc sacīkstes principa, dažādu dalībnieku attiecīgo lomu labāku līdzsvarošanu. Tā Regulas Nr. 207/2009 78. panta 1. punktā un Piemērošanas regulas 57. noteikuma 1. punktā ir dots nepilnīgs saraksts ar izmeklēšanas pasākumiem, par kuriem var lemt ITSB²⁸. Šādi kompetento iestāžu atzītās tiesības ITSB uzdot veikt izmeklēšanas pasākumus parāda, ka strīdus situācijās, kuras ir saistītas ar Kopienas preču zīmi, pār pierādījumu pārvaldīšanu nedominē neitralitātes vai pasivitātes princips. Kā to atzina Vispārējā tiesa, ITSB it īpaši var aicināt lietas dalībniekus tam iesniegt informāciju par valsts tiesību akta saturu²⁹.

67. Līdz ar to apgalvojums, saskaņā ar kuru Piemērošanas regulas 37. noteikums būtu jāsaprot kā princips, saskaņā ar kuru valsts tiesību akts ir vienkāršs fakts, manuprāt, papildus tā sākotnējā piemērojamībai ir noteikums, kas vienīgi nosaka pienākumu prasītājam izvirzīt un pierādīt to valsts tiesību aktu, uz kuru viņš pamatojas, neizslēdzot nekādas ITSB tiesības izrādīt iniciatīvu.

– Valsts tiesību akta ņemšana vērā saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punktu

68. Pastāv liels skaits Savienības tiesību aktu noteikumu, kuros ir veikta atsauce uz valsts tiesību aktiem, saistot tos ar dažādām funkcijām. Papildus šai piesaistes situāciju daudzveidībai ir daudzi tiesiskās aizsardzības līdzekļi, ar kuru palīdzību Savienības tiesas var tikt aicinātas ņemt vērā valsts tiesību aktus.

28 — Runa ir par lietas dalībnieku uzklaušīšanu, informācijas pieprasīšanu, dokumentu un paraugu sagatavošanu, liecinieku uzklaušīšanu, ekspertu uzklaušīšanu, rakstveida paziņojumiem, kas veikti, apliecinot ar zvērestu vai oficiāli, vai kuriem ir līdzvērtīgs spēks saskaņā ar tās valsts tiesību aktiem, kurā tie ir veikti, un par izbraukšanu uz vietas.

29 — Spriedums lietā *Atomic Austria/ITSB – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil* ("ATOMIC BLITZ") (minēts iepriekš, 36. punkts).

69. Mēģinājumi uzskaitīt valsts tiesību aktu dažādās funkcijas Savienības tiesību sistēmā³⁰ parāda, cik grūti iebildumu pret Kopienas preču zīmes reģistrāciju vai prasības par tās spēkā neesamības atzīšanu gadījumā ir atsauces, kas izmantotas Regulā Nr. 207/2009, ievietot skaidri noteiktā juridiskajā kategorijā. Vienā gadījumā runa varētu būt par vienkāršu “valsts tiesību aktu ņemšanu vērā”³¹, kamēr citos gadījumos situācijas, kad Savienības Tiesa izlemj strīdus par Kopienas preču zīmēm, var pielīdzināt situācijām, kurās tā lemj atbilstīgi kompromisa klauzulai, šīs atsauces piešķirtu tiesības Vispārējai tiesai “norādīt un tieši interpretēt” dalībvalsts iekšējos tiesību aktus³².

70. Katrā gadījumā ir skaidrs, ka Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punkts, ja arī nepiešķir valsts tiesību aktam Savienības tiesību akta raksturu, nosaka pienākumu Savienības iestādēm saistībā ar prasību par Kopienas preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu, kas pamatota ar agrākām tiesībām, kuras ir aizsargātas ar valsts tiesību akta noteikumu, veikt šī tiesību akta apzināšanu un interpretēšanu.

71. Tādā situācijā kā šī ITSB pienākums ir pārbaudīt, vai spēkā neesamības procesa ietvaros ir apkopoti spēkā neesamības atzīšanas pamata piemērošanas nosacījumi. Ja šis pamats ir saistīts ar agrāku tiesību, kas aizsargāta ar valsts tiesību aktiem, pastāvēšanu, manuprāt, Savienības iestādes nevar aprobežoties tikai ar iesniegto pierādījumu derīguma un darbības apjoma pārbaudīšanu. Var rasties arī vajadzība šo tiesību aktu interpretēt un piemērot, kā to acīmredzami parāda šis konkrētais gadījums. Tā kā ir apstrīdēts 1986. gada līguma, kura fotokopiju iesniedza *Mediatek Italia*, pierādījuma spēks, ITSB, Apelāciju padome un Vispārējā tiesa saskārās ar vajadzību interpretēt noteikumus par pierādījumiem un tos piemērot. Pārbaude, vai agrākās tiesības, uz kurām veikta atsauce, ir radušās un pierādītas saskaņā ar piemērojamajiem valsts tiesību aktiem, ir priekšnosacījums, kuras izpilde jānodrošina, pirms iespējams piemērot Savienības tiesību aktu, kas ietekmē Kopienas preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu. Tādēļ, pat ja sakāmvārds *jura novit curia* neattiecas uz valsts tiesību aktu, ko Savienības tiesa neuzskata par vajadzīgu pārzināt, un ja šī tiesību akta saturs procesuāli tiek uzvertts kā fakts, uz kuru pusēm ir pienākums norādīt un kuru tām ir jāpierāda, tomēr no tās personas viedokļa, kurai tas ir jāpiemēro, minētais tiesību akts intelektuālajā argumentācijā, kas ļauj strīdu atrisināt, ieņem tādu pašu vietu kā jebkurš tiesību akta noteikums neatkarīgi no izcelsmes.

72. Šo iemeslu dēļ es uzskatu, ka Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punkta dēļ valsts tiesību akts iegūst noteiktu tiesiskuma pakāpi Savienības tiesību sistēmā, kas nepieļauj to uzskatīt vienīgi par vienkāršu faktu.

73. Šo secinājumu apstiprina informācija, ko var iegūt no iepriekš minētā sprieduma lietā *Edwin/ITSB*.

iii) Sprieduma lietā *Edwin/ITSB* piemērojamība

74. Iepriekš minētais spriedums lietā *Edwin/ITSB* sniedz svarīgas atbildes par to, kā sadalāmas lomas prasītāja, ITSB kompetento struktūru, Vispārējās tiesas un Tiesas starpā.

30 — Skatīt jo īpaši Rodríguez Iglesias, G. C., “Le droit interne devant le juge international et communautaire”, *Du droit international au droit de l'intégration – Liber amicorum Pierre Pescatore*, Nomos Verlagsgesellschaft, Bâdenbâdene, 1987, 583. lpp.; Chanteloup, H., “La prise en considération du droit national par le juge communautaire: contribution à la comparaison des méthodes et solutions du droit communautaire et du droit international privé”, *Revue critique de droit international privé*, 2007, 539. lpp.; no 38. līdz 48. punktam ģenerāladvokāta N. Jēskinena [*N. Jääskinen*] secinājumos apvienotajās lietās C-106/09 P un C-107/09 P Komisija un Spānija/Gibraltāra un Apvienotās Karalistes valdība (Krājums, I-11113. lpp.), kurā spriedumu pasludināja 2011. gada 15. novembrī, kā arī no 66. līdz 76. punktam ģenerāladvokāta P. Mengoci [*P. Mengozzi*] secinājumos lietā C-401/09 P *Evropaiki Dynamiki/ECB* (Krājums, I-4911. lpp.), kurā spriedumu pasludināja 2011. gada 9. jūnijā.

31 — Šajā ziņā skatīt iepriekš minēto Chanteloup, H, kurš norāda, ka “ņemšanas vērā mehānisms ir izraisījis [...] noteikuma pārveidošanu par vienkāršu juridisku elementu, kas, savukārt, tiks pārveidots par faktu, kurš var tikt aptverts piemērojamā noteikumā” (14. punkts). Šī valsts tiesību aktu pārveidošana par faktiem Savienības tiesībās būtu vēl jo izteiktāka nekā starptautiskajās privāttiesībās sakarā ar šo tiesību autonomās interpretācijas principu, saskaņā ar kuru Savienības Tiesa “visbiežāk atsakās slēpties aiz iekšējā vērtējuma” (turpat).

32 — Skatīt 42. punktu ģenerāladvokāta N. Jēskinena secinājumos iepriekš minētajā lietā Komisija un Spānija/Gibraltāra un Apvienotās Karalistes valdība.

75. Pirmkārt, Tiesa no Piemērošanas regulas 37. noteikuma izsecināja, ka tam lietas dalībniekam, kurš lūdz atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu sakarā ar agrākām tiesībām, kuras aizsargā valsts tiesību akta noteikums, jāiesniedz ITSB informācija par šā noteikuma saturu.

76. Otrkārt, Tiesa nosaka pienākumu ITSB kompetentajām struktūrām “izvērtēt prasītāja iesniegto dokumentu ietekmi un piemērojamību, lai noteiktu minētā noteikuma saturu”³³.

77. Treškārt, tā nospriež, ka Vispārējās tiesas kompetencē ietilpst “pilnas pārbaudes veikšana par to ITSB vērtējumu tiesiskumu, ko tas sniedzis attiecībā uz elementiem, kurus pieteikuma iesniedzējs iesniedzis, lai pierādītu valsts tiesību normu, uz kuru aizsardzību tas atsaucas, saturu”³⁴.

78. Ceturtkārt, Tiesa nosaka pati savas pārbaudes apjomu, to sadalot trijos posmos, kas attiecīgi attiecas uz pozitīva tiesību akta formulējumu, saturu un piemērojamību. Attiecībā uz “konkrēto valsts noteikumu vai valsts tiesību aktu, kas uz tiem attiecas, vai arī doktrīnu tekstu, kuras tos skar, formulējumu”³⁵ tiek pārbaudīts, vai tā jēga nav sagrozīta, bet saturā un informācijā par tā darbības apjomu salīdzinājumā ar citiem tiesību aktiem tiek pārbaudīts, vai nav acīmredzamu kļūdu.

79. Mana šī sprieduma interpretācija diezgan ievērojami atšķiras no tās, ko sniedz ITSB. Pretēji ITSB apgalvojumam, saskaņā ar kuru no minētā sprieduma izriet, ka valsts tiesību akts esot fakts, es nedomāju, ka Tiesai būtu vajadzējis nosliekties par labu tam, ka tas ir fakts, nevis tiesību akts.

80. Vispirms ir jāatzīmē, ka Tiesa ir izvairījusies noteikt, kādus “elementus” prasītājam ir jāiesniedz, lai noteiktu valsts tiesību akta saturu. Tā ne tikai tos nekvalificēja kā “faktus”, bet, liekot Vispārējai tiesai “novērtēt prasītāja iesniegto elementu ietekmi un piemērojamību”, lai precizētu pārbaudes apjomu, kādā ITSB kompetentajām struktūrām tā jāveic attiecībā uz iesniegtajiem elementiem, turklāt lietoja jaunu formulējumu, kas atšķiras no tā, ko parasti izmanto, lai norādītu uz pārbaudi, kura veicama attiecībā uz faktiem.

81. Turpinājumā Tiesa “pilnīgu tiesiskuma pārbaudi”, kas Vispārējai tiesai ir jāveic, pamatoja ar Regulas Nr. 40/94 63. panta 2. punkta, tagad – Regulas Nr. 207/2009 65. panta 2. punkts, noteikumiem, ar kuru tiek uzsākta to apelācijas sūdzību par ITSB Apelāciju padomju lēmumiem izskatīšana, “kas saistīta ar nekompetenci, būtisku procesuālu pārkāpumu, Līguma vai šīs regulas pārkāpumu vai *kāda tiesību akta pārkāpumu saistībā ar to piemērošanu*, vai pilnvaru pārsniegšanu”³⁶. Tiesa ir skaidri atsaukusies uz ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumiem, kas uzskatīja, ka “jebkura tiesību aktu noteikuma, kurš attiecas uz [Regulas Nr. 207/2009] piemērošanu”, formulējums ir pietiekami plašs, lai aptvertu ne tikai Savienības tiesību aktus, bet arī valsts tiesību aktus, kurus var piemērot šīs regulas piemērošanas kontekstā”³⁷.

82. Tomēr Tiesa būtu varējusi attaisnot pārbaudi, pamatojoties uz Vispārējās tiesas pilnvarām piemērot sankcijas par faktu izvērtēšanā pieļautajām kļūdām. Patiešām, tā atkārtoti nosprieda, ka, īstenojot pārbaudi attiecībā uz ITSB Apelāciju padomju lēmumu tiesiskumu, Vispārējā tiesa var pārbaudīt, vai šīs padomes ir juridiski pareizi kvalificējušas strīda faktus vai arī “šīm padomēm iesniegto faktisko elementu izvērtējums nav kļūdain”³⁸.

33 — 51. punkts.

34 — 52. punkts.

35 — 53. punkts.

36 — Slipinājums mans.

37 — Skatīt minētos secinājumus 61.–67. punkts.

38 — Skatīt 2012. gada 18. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-101/11 P un C-102/11 P *Neuman u.c./José Manuel Baena* (39. punkts un tajā minētā judikatūra).

83. Ja Tiesa būtu uzskatījusi valsts tiesību aktu par vienkāršu faktu, tad tai loģiski būtu bijis jāattaisno Vispārējās tiesas pārbaudes ar tās pilnvarām piemērot sankcijas par faktu izvērtēšanā pieļautajām kļūdām.

84. Visbeidzot jāatzīmē, ka Tiesa apelācijas sūdzības kontekstā savu pārbaudi ir paplašinājusi, attiecinot to arī uz Vispārējā tiesā iesniegto faktu sagrozīšanu, atzīstot, ka tiek veikta pārbaude attiecībā uz acīmredzamām kļūdām vērtējumā³⁹. Lai gan nav viegli noteikt, cik plašs var būt veiktais tiesiskuma vērtējums šīs pārbaudes ietvaros, var uzskatīt, ka sagrozīšanas un acīmredzamas kļūdas vērtējumā pārbaude atšķirsies ne tikai, iespējams, ar savu intensitāti, bet arī ar to priekšmetu – pirmā attieksies uz valsts tiesību akta pašu saturu, turpretī otra – uz šī tiesību akta interpretāciju un vērtējumu.

85. Līdz ar to no piemērojamo tiesību aktu teksta un jēgas, kā arī no Tiesā sniegtās to interpretācijas izriet divas galvenās mācības, viena attiecībā uz valsts tiesību aktu statusu, bet otra – uz Savienības tiesas pienākumu.

86. Pirmkārt, valsts tiesību akts, pat tad, ja uz to ir jānorāda un jāpierāda personai, kas iesniedusi pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, nevarētu tikt uzskatīts par vienkāršu faktu. Atsauce uz valsts tiesību aktiem, kas ietverta Regulā Nr. 207/2009, piešķir šiem tiesību aktiem tiesiskumu, kas noteiktā veidā iekļaujas Savienības tiesiskuma blokā, un uz tiem attiecas pilnīga Vispārējās tiesas veikta tiesiskuma pārbaude.

87. Otrkārt, ITSB kompetento struktūru un Savienības tiesas, kam jāpiemēro valsts tiesību akti, pienākumus nereglamentē neitralitātes princips, kas tām paredzētu vienīgi pasīvu lomu, liedzot visas pilnvaras pārbaudīt tā tiesību akta saturu, uz kuru veikta atsauce.

88. Ņemot vērā šīs divas mācības, ir jāizvērtē, vai Vispārējai tiesai pēc savas iniciatīvas ir jāpārbauda piemērojami valsts tiesību akti.

iv) Piemērojamo valsts tiesību aktu pārbaudīšana pēc savas iniciatīvas

89. Es uzskatu, ka pilnīgas pārbaudes īstenošana, kas ir Vispārējās tiesas pienākums, nozīmē, ka tā strīdā var izvēlēties risinājumu, kas atbilst valsts pozitīvo tiesību aktam, un ka šajā nolūkā tā, ja vien nepieciešams, var pēc savas iniciatīvas izmeklēt valsts tiesību akta, uz kuru lietas dalībnieki ir atsaukušies, lai pamatotu savas pretenzijas, noteikumu saturu, piemērošanas nosacījumus un piemērojamību.

90. Šādu risinājumu atbalsta trīs argumenti.

91. Pirmais attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 lietderīgo iedarbību. Man šķiet, ka šajā regulā īstenotais mērķis aizsargāt Kopienas preču zīmi tiktu apšaubīts, ja preču zīmes spēkā neesamību varētu atzīt uz agrāku tiesību pamata, ko aizsargā valsts tiesību akts, ja ne ITSB kompetentās struktūras, ne Vispārējā tiesa nedrīkstētu izvērtēt, kādu risinājumu saskaņā ar valsts pozitīvo tiesību aktu piemērot jautājumam, kuru tām ir uzticēts izlemt. Nav noliedzams, ka, kļūdaini izvērtējot šo tiesību aktu, varētu nepamatoti atzīt agrāku tiesību pastāvēšanu un apmierināt prasību par spēkā neesamības atzīšanu.

39 — Skat. Coutron, L., "De l'irruption du droit national dans le cadre du pourvoi", *Revue trimestrielle de droit européen*, 2012, 170. lpp., kas atzīmē, ka "atkārtots acīmredzamas kļūdas pārbaudes atgādinājums drīzāk rosina [...] uztvert [valsts tiesību aktu] kā tiesību elementu apelācijas stadijā".

92. Otrais arguments attiecas uz prasībām par efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu. Tiesības pēc savas iniciatīvas pārbaudīt, vai pastāv visi nosacījumi izvirzīto valsts tiesību aktu noteikuma piemērošanai, man šķiet, ka izriet arī no prasības, lai visi ITSB kompetento struktūru lēmumi, ar kuriem Kopienas preču zīmes īpašniekam tiek atņemtas viņa tiesības, tiktu pakļauti pārbaudei tiesā, kuras mērķis būtu nodrošināt šo tiesību efektīvu aizsardzību tiesā. Taču tiesas pārbaudei vairs nebūtu jēgas, ja Savienības tiesai būtu jāiztiekt tikai ar prasītāja iesniegtajiem dokumentiem, riskējot nepareizi piemērot vai kļūdaini interpretēt piemērojamos noteikumus.

93. Trešais arguments attiecas uz lomu, kāda ir ITSB kompetentajām struktūrām strīdos par Kopienas preču zīmi. Neveikdamas vienīgi administratīvu pienākumu, šīs struktūras veic gandrīz tiesas funkcijas, kas ir līdzvērtīgas valsts tiesu funkcijām, un lemj par pretprasībām lietas izskatīšanas procesā par pārkāpumu. Ar Regulas Nr. 207/2009 100. panta 2. punktu tām uzticēts tostarp lemt par lēmuma *res judicata* spēku. Tāpēc šķiet neloģiski, ka pārbaudes, kas tiek veikta attiecībā uz valsts tiesību akta piemērošanu un interpretēšanu, apjoms būtiski atšķiras atkarībā no tā, vai prasība par spēkā neesamības atzīšanu tiek iesniegta tieši ITSB vai kā pretprasība valsts tiesā.

94. Jāuzsver, ka tiesību pēc savas iniciatīvas ievākt informāciju par attiecīgajiem valsts tiesību aktiem mērķis nekādā gadījumā nav, izmantojot valsts tiesību akta saturu, novērst prasītāja iespējami pieļautās nepilnības pierādījumu pārvaldībā, kas ir viņa pienākums. Runa toties ir par ļaušānu Savienības tiesai pārbaudīt norādītā valsts tiesību akta, uz kuru kā pierādījumu veikta atsauce, atbilstību. Aizliegums veikt nopietnu pārbaudi galu galā varētu padarīt ITSB kompetentās struktūras par vienkāršām prasītāja iesniegtu valsts tiesību reģistrācijas padomēm.

95. Lidz ar to es uzskatu, ka Vispārējā tiesa, pēc savas iniciatīvas ievācot informāciju par attiecīgā Itālijas tiesību akta saturu, pamatoti ir pārbaudījusi, vai Apelāciju padome ir ņēmusi vērā pareizu šo tiesību akta interpretāciju.

96. Turpretī es uzskatu, ka šī pārbaudes pienākuma pamatojums nav saistāms ar vispārzināma fakta jēdzienu.

97. No vienas puses, valsts tiesību aktam nevar piedēvēt fakta raksturu.

98. No otras puses un galvenokārt, vispārzināma fakta jēdziena piemērošana valsts tiesību aktam rada lielu juridisko nenoteiktību un ir avots patvaļīgu lēmumu pieņemšanai. Šajā ziņā es stipri šaubos par to, vai kompleksie principi, kas regulē notāra neapliecinātu dokumentu pierādījuma spēku Itālijas tiesību aktos, ir pieejami visiem un vai tos patiešām var uzskatīt par “vispārzināmiem faktiem”.

99. Kā jau norādīju iepriekš, es pamatoju pārbaudes pēc savas iniciatīvas pienākumu ar nepieciešamību saglabāt Regulas Nr. 207/2009 lietderīgo iedarbību un ar prasībām pēc efektīvas tiesību aizsardzības tiesā.

100. Vēl ir jāprecizē, ka šim pienākumam ir jābūt ierobežotam. Kā jau ir nospriedusi Vispārējā tiesa⁴⁰, tas piemērojams tikai tad, ja ITSB rīcībā jau ir norādes attiecībā uz valsts tiesību aktu. Turklāt tā neļauj grozīt strīda priekšmetu, tajā iesniedzot jaunus faktiskos elementus, bet tikai pārbaudīt izvirzīto valsts tiesību aktu noteikumu saturu, piemērošanas nosacījumus un noteikumu darbības apjomu.

40 — Spriedums lietā: *El Corte Inglés/ITSB – Chez Gerard* (“CLUB GOURMET”) (minēts iepriekš, 41. punkts).

101. Šis paskaidrojums ir sniegts tāpēc, lai vismaz daļēji atbildētu uz ITSB iesniegtajiem praktiska rakstura iebildumiem, ka esot praktiski neiespējami pārzināt piemērojamos tiesību aktus. Runa neesot par to, ka ITSB kompetentajām struktūrām būtu jāaizvieto lietas dalībnieki pierādījumu pārvaldīšanā. To pienākumam ievākt informāciju ir ierobežotāks apjoms, jo tas paredz tikai pārbaudīt prasītāja iesniegtās informācijas attiecībā uz valsts tiesību aktu saturu un to nodrošināto aizsardzības apjomu patiesīgumu.

102. Turklāt, neatstājot bez ievēribas grūtības, ar kādām var saskarties ITSB, ievācot informāciju par valsts tiesību akta saturu, man šķiet, ka informācijas līdzekļu attīstība šai Savienības struktūrai, kuras rīcībā, kā zināms, ir izmeklēšanas līdzekļi, rada situāciju, kad jāpārbauda tās informācijas konsekvence, ko būtu varējis izvirzīt prasītājs attiecībā uz valsts tiesību aktu nodrošināto aizsardzību.

103. Ņemot vērā visus šos faktus, uzskatu, ka ITSB pirmais pamats ir jānoraida.

B – *Par otro pamatu, kas attiecas uz ITSB tiesību tikt uzklautam pārkāpumu*

1) Lietas dalībnieku argumenti

104. ITSB uzskata, ka atbilstoši vispārējam Savienības tiesību principam publisko varas iestāžu lēmumu adresātiem, kuru intereses tie būtiski skar, ir jāsniedz iespēja lietderīgi darīt zināmu savu viedokli⁴¹.

105. ITSB apgalvo, ka šajā gadījumā tam nav bijusi iespēja lietderīgi darīt zināmu savu viedokli par 2007. gada 14. jūnija spriedumu, uz kuru lietas dalībnieki nav atsaukušies administratīvā procesa laikā, un tāpat tas nebija strīda priekšmets Apelāciju padomē, un ka, ja šāda iespēja būtu bijusi, Vispārējās tiesas argumentācija un secinājums būtu varējuši būt citādi.

106. Tāpēc ITSB secināja, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tā tiesības tikt uzklautam.

107. *NLC* atbild, ka tiesību jautājums, kurā bija nozīmīga *Corte suprema di cassazione* judikatūra, tika izvirzīts pirms tiesas sēdes, jo, piemērojot sava reglamenta 64. pantu, Vispārējā tiesa 2012. gada 7. februāra vēstulē aicināja ITSB atbildēt uz jautājumiem par Itālijas Civill kodeksa 2704. panta piemērojamību. Tā norāda, ka tādējādi ITSB bija iespēja tikt uzklautam par šo jautājumu kā rakstveidā, tā arī tiesas sēdes laikā un ka nevar uzskatīt, ka, ja nav bijis iepriekšējs paziņojums par katru atbilstīgo vai iespējami atbilstīgo judikatūru, tad ar spriedumu, kurā uz to ir atsauce, tiek pārkāptas tiesības uz aizstāvību.

108. *NLC* piebilst, ka, pieņemot, ka Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nedodot ITSB iespēju iesniegt savus apsvērumus par judikatūru, šī kļūda katrā gadījumā nekādi neietekmētu lēmuma rezultātu.

2) Mans vērtējums

109. Ja, kā jau norādīju, Vispārējai tiesai zināmās robežās pēc savas iniciatīvas ir jāievāc informācija par valsts tiesību akta saturu, man šķiet svarīgi šajā ziņā no jauna apliecināt piemērojamību, ko Tiesa vienmēr ir attiecinājusi uz sacīkstes principu, kas ir jebkuras taisnīgas lietas izskatīšanas pamatprasība.

41 — ITSB atsauca uz Vispārējās tiesas 2002. gada 27. februāra spriedumu lietā T-34/00 *Eurocool Logistik*/ITSB (“EUROCOOL”) (*Recueil*, II-683. lpp., 21. punkts) un 2005. gada 15. septembra spriedumu lietā T-320/03 *Citicorp*/ITSB (“LIVE RICHLI”) (Krājums, II-3411. lpp., 22. punkts).

110. Tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu ir Savienības tiesību pamatprincips, kas nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantā⁴², kuri nodrošina “līdzvērtīgu aizsardzību”⁴³.

111. Lai izpildītu šo tiesību aktu prasības, Savienības tiesām ir jāliek ievērot un pašām jāievēro sacīkstes princips⁴⁴, kas piemērojams jebkurai tiesvedībai, kuras rezultātā var tikt pieņemts Savienības iestādes nolēmums, kas būtiski ietekmē kādas personas intereses⁴⁵.

112. Sacīkstes princips ne tikai nodrošina katram lietas dalībniekam tiesības iepazīties ar dokumentiem un apsvērumiem, kurus tiesā iesniedzis otrs lietas dalībnieks, un tos apspriest. Tas nozīmē arī tiesības lietas dalībniekiem iepazīties ar faktiem, kurus tiesa izvirzījusi pēc savas iniciatīvas un uz kuru pamata tā vēlas pieņemt savu lēmumu, un tos apspriest⁴⁶.

113. Judikatūrā ir skaidri atzīta šo tiesību pastāvēšana ne tikai tad, ja tiesa pamato savu lēmumu ar faktiem un dokumentiem, ar kuriem lietas dalībnieki nav varējuši iepazīties⁴⁷, bet arī tad, ja tā pamato savu lēmumu uz tiesību aktiem, kas norādīti pēc pašas tiesas iniciatīvas⁴⁸.

114. Tiesību tikt uzklaustītam piemērošanas joma patiešām attiecas uz visiem elementiem, kas ir izšķiroši svarīgi tiesvedības iznākumam⁴⁹ un ir pamats galīgajam lēmumam, neņemot vērā, vai tie ir faktiski vai tiesiski, un tas neietekmē tikai galīgo nostāju, ko iestāde paredz pieņemt, un pašu spriešanas darbību.

115. Tāpēc būtu jāapsver, vai šajā gadījumā lietas dalībniekiem ir vai nav bijusi iespēja tiesvedības laikā iesniegt savus apsvērumus par Vispārējās tiesas pēc savas iniciatīvas atklātajiem elementiem.

116. Šajā ziņā, kā tas izriet no Vispārējās tiesas 2012. gada 7. februārī nosūtītajām vēstulēm un jautājumiem, kas tām bija pievienoti, lietas dalībniekiem, lai gan tiem bija iespēja izteikt savu viedokli par Itālijas Civilt kodeksa 2704. panta noteikumiem, tomēr nebija iespējas paust savus apsvērumus par 2007. gada 14. jūnija spriedumu.

117. No pārsūdzētā sprieduma 32., 35., 36., 39. un 40. punkta formulējuma skaidri redzams, ka 2007. gada 14. jūnija sprieduma saturs ir bijis galvenais Vispārējās tiesas argumentācijā un ka risinājums būtu varējis būt citāds, ja tā to nebūtu ņēmusi vērā. Tā kā tā konstatēja, ka Apelāciju padome nav ņēmusi vērā šo judikatūru, saskaņā ar kuru pierādījumus pret pasta zīmoga datuma ticamību var iesniegt, neuzsākot patiesīguma apstrīdēšanas procedūru, Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka Apelāciju padome būtu varējusi piešķirt lielāku nozīmi neatbilstībām, uz kurām norādīja *NLC*, un ka līdz ar to apstrīdētais lēmums bija jāatceļ.

118. No iepriekš izklāstītā izriet, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi sacīkstes principu, kas izriet no prasībām saistībā ar tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu.

119. Tāpēc es uzskatu, ka apelācijas sūdzības otrais pamats ir jāapmierina.

42 — Konvencija parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī.

43 — 2013. gada 11. jūlija spriedums lietā C-439/11 P *Ziegler*/Komisija (126. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 — 2009. gada 2. decembra spriedums lietā C-89/08 P Komisija/Īrija u.c. (Krājums, I-11245. lpp., 51. un 54. punkts) un 2009. gada 17. decembra spriedums lietā C-197/09 *M/EMA RX-II* (pārskatīšana) (Krājums, I-12033. lpp., 42. punkts).

45 — Iepriekš minētie spriedumi lietā Komisija/Īrija u.c. (50. punkts), kā arī lietā *M/EMA* (pārskatīšana) (41. punkts).

46 — Spriedums lietā Komisija/Īrija u.c. (minēts iepriekš, 52. un 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 — Turpat (52. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 — Turpat (55. punkts). Skatīt arī iepriekš minēto spriedumu lietā *M/EMA* (pārskatīšana) (41. punkts), kā arī 2013. gada 21. februāra spriedumu lietā C-472/11 *Banif Plus Bank* (30. punkts). Lieta, kurā tika pieņemts šis spriedums, attiecās uz to, ka valsts tiesa pēc savas iniciatīvas atklāja kādas klauzulas ļaunprātīgo raksturu. Risinājums, kas pamatots uz vispārējām prasībām par tiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu, man tomēr šķiet attiecināms uz Savienības tiesu, kas vēlētos atrisināt strīdu, pamatojoties uz elementu, ko tā atklājusi pēc savas iniciatīvas.

49 — Iepriekš minētie spriedumi lietā Komisija/Īrija u.c. (56. punkts), kā arī lietā *M/EMA* (pārskatīšana) (41. punkts).

120. Šādos apstākļos es uzskatu, ka nav jāizskata trešais pamats par acīmredzamām pretrunām un faktu sagrozīšanu.

V – Par lietas nodošanu atkārtotai izskatīšanai Vispārējā tiesā

121. Tiesas statūtu 61. panta pirmajā daļā paredzēts, ka, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu. Šajā gadījumā tā var pati pieņemt galīgo nolēmumu par lietu, ja lietu ir iespējams izlemt, vai arī nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai nolēmuma pieņemšanai.

122. Šajā gadījumā es uzskatu, ka tiesvedības stadija neļauj pieņemt galīgo nolēmumu, jo pusēm ir jābūt iespējai, ievērojot sacīkstes principu, sniegt paskaidrojumus par valsts tiesību akta elementiem, kurus Vispārējā tiesa izvirzījusi pēc savas iniciatīvas.

123. Šie apsvērumi mani mudina ierosināt nodot šo lietu atpakaļ Vispārējai tiesai nolēmuma pieņemšanai pēc būtības.

VI – Secinājumi

124. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai nospriest šādi:

- 1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2012. gada 13. septembra spriedumu lietā T-404/10 *National Lottery Commission/ITSB – Mediatek Italia un De Gregorio* (Plaukstas attēls);
- 2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējās tiesai nolēmuma par apelācijas sūdzības pamatotību pieņemšanai;
- 3) atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.